ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ Ρόζα λαχτάρισε.

— Ποιός εἶνε !... Ὁ πατέρας !... φοβᾶμαι... φοβᾶμαι !... φώναξε κ' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθος τῆς γρηᾶς μαγείρισσας, ἡ ὁποία κύτταζε πρὸς τὴν πόρτα μ' ἀγωνία.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε σὲ λίγο καὶ παρουσιάστηκε ἡ μητέρα τῆς Ρόζας. Ἦταν χλωμὴ καὶ ἀποκαμωμένη.

Ἡ Ρόζα φίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της κλαίγοντας :

— Μαμᾶ μου !... Γιατί εἶσαι ἔτσι ;... Τί σοῦ συμβαίνει ;

Ἡ Λαμπίρανα προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ :

— Δὲν εἶν' τίποτα, κόρη μου. Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου. Γιατί νὰ σηκωθῆς ἀπ' τὸ κρεββάτι σου ; Γιατί ἔλυσες τὴν πληγή σου ;... Ρόζα, παιδί μου, λυπήσου με, μὴ μὲ βασανίζῃς. Στάσου νὰ σοῦ δέσω τὴν πληγή σου καὶ πλάγιασε ἥσυχα-ἥσυχα...

— Φοβᾶμαι, μητέρα.

— Θὰ μείνω κοντά σου, παιδί μου, ἡσύχασε. Πλάγιασε... Κανένας δὲν θὰ σοῦ κάμῃ κακό...

Ἡ Ρόζα τὴν κύτταξε στὰ μάτια, ἐνῶ τῆς ξανάδεσε τὸ κεφάλι καὶ τὴ φώτησε μ' ὅλη τὴ φλόγα τοῦ πυρετοῦ ποὺ κανε τὰ μάτια της ν' ἀστράφτουν καὶ τῆς μπέρδευε τις σκέψεις :

— Ἄκουσε, μαμά... Δὲν φοβᾶμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὄ, ὄχι... Φοβᾶμαι γιὰ κεῖνον !... Καταλαβαίνεις, μαμά ;... Πές μου, δὲν θὰ τοῦ κάνουν κακό ;

Ἡ Λαμπίρανα ἔνιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται. Ἤξερε πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ γυιός της ἔτρεχε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε ἡ κόρη της γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, σύμφωνα μὲ τὴ ρητὴ ἐντολὴ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας του.

Τί μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ στὴν κόρη της; Τί νὰ τῆς ἔλεγε; Ψεύματα γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ; Αὐτὸ ἑτοιμάστηκε νὰ κάμῃ, μὰ ἡ Ρόζα, μ' ὅλη της τὴν ταραχή, μ' ὅλο της τὸν πυρετό, κατάλαβε τὴ στενοχώρεια τῆς μητέρας της κι' ἀνησύχησε.

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, τρέμοντας ὁλόσωμη, κρεμάστηκε πάνω στὴ μητέρα της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται !...

Εἶχε διασθανθῆ πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόσο ἀγαποῦσε, κινδύνευε.

Καὶ τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀγωνία της, ἔξαλλη ἀπ' τὴν ἀνησυχία της, μὴ ξέροντας τί κάνει, οὐρλιαζε σχεδόν, μὴ λογαριάζοντας πειά κανένα, ἀδιαφορῶντας καὶ γι' αὐτὸν τὸν πατέρα της :

— Θέλουν νὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν !... Θέλουν νὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν !... Ἀφῆστε με νὰ φύγω !... Θέλω νὰ φύγω... νὰ φύγω... Θέλω νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Λυπήσου με, μητέρα, ἄφησέ με νὰ τρέξω κοντά του... Ἄφησέ με...

Ἡ Λαμπίρανα τὴν κρατοῦσε σφιχτά, γιὰ νὰ μὴ τῆς ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια. Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ἡ γρηᾶ μαγείρισσα.

Ἡ λεπτὴ αὐτὴ κόρη, τὸ εὔθραυστο, τὸ ντελικάτο αὐτὸ λουλοῦδι, ὁ ἄγγελος αὐτὸς ποὺ νόμιζες πὼς θὰ τὸν πλήγωνες ἄλλοτε κι' ἂν τὸν ἄγγιζες μονάχα, εἶχε ἀποχτήσει τώρα μιὰ δύναμι ἀλλόκοτη, τὴ δύναμι ποὺ δίνει ὁ πυρετὸς κ' ἡ λαχτάρα τῆς ἀγάπης καὶ στὰ πιὸ ἀσθενικὰ πλάσματα...

Ἡ Λαμπίρανα εἶχε ἀποκάμει.

Ἡ γρηᾶ μαγείρισσα ἔκλαιγε.

Τῆς εἶταν ἕνα σωρὸ ψέματα γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσουν. Ἡ μητέρα της ἀναγκάσθηκε νὰ σιωθῆ στὰ πόδια της γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι της.

Μὰ ἡ λαχτάρες αὐτὲς δὲν περνοῦν εὔκολα ὅταν τὶς προκαλεῖ ἡ ἐρωτικὴ ἀγωνία καὶ τὶς δυναμώνει ὁ πυρετός.

Ἡ Ρόζα ἤταν μισότρελλη σχεδόν, ἤθελε νὰ φύγῃ, νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της, ἂν δὲν τὴν κρατοῦσαν θὰ πηδοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο. Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ χίλια δυὸ παρακάλια καὶ γλυκόλογα τὴν ἔπεισαν νὰ καθήσῃ στὸ κρεββάτι, ἡ Ρόζα ἔπεσε ἐπάνω στὸ μαξιλάρι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ ἀπελπισμένα, τραβῶντας τὰ μετάξινα μαλλιά της, μπήγοντας τὰ νύχια της στὰ ροδομάγουλά της, ποὺ τάχε χλωμιάσει ἡ ξαφνικὴ τραγωδία τῆς βραδυᾶς αὐτῆς. Ἔκλαιγε μὲ πόνο, οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν. Ἡ Λαμπίρανα ἔκλαιγε ἐπίσης μαζύ της, ἡ γρηᾶ μαγείρισσα εἶχε σωριασθῆ στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ καὶ θρηνοῦσε κι' αὐτὴ σιγά, πνιχτά, πονεμένα... Τὰ λόγια τῆς Ρόζας τοὺς σπάραζαν τὴν καρδιά :

— .... Ἂν τοῦ κάνουν κακό, μητέρα, ἂν μοῦ τὸν σκοτώσουν, θὰ πεθάνω !... Τὸν ἀγαπῶ, ἀφῆστε με νὰ φύγω, νὰ πάω νὰ ζήσω κοντά του μὲ ξερὸ ψωμί, δὲν θέλω τίποτα, δὲν σᾶς ζητῶ τίποτα... Θ' ἀλλάξω ἀκόμα καὶ τ' ὄνομά μου, θὰ ζητιανέψω γι' αὐτόν, γιατὶ τὸν ἀγαπῶ, γιατὶ τὸν λατρεύω !...

Σταματοῦσε λίγο κ' ἔπειτα ξανάρχιζε πιὸ σπαραχτικά, μὲ βαθύτερο παράπονο, στριφογυρίζοντας πάνω στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα, μὲ τὰ ὡραῖα της μπρατσα γυμνά, παραλοϊσμένη ἀπ' τὸν πυρετό :

— Ἀντρέα... ἀγαπημένε μου !... Κι' ἂν μὲ κάμουν κομμάτια... Κι' ἂν μὲ σκοτώσουν, θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα, θὰ πεθάνω ψιθυρίζοντας τ' ὄνομά σου !...

. . . . . .

Ὁ Λαμπίρης κλεισμένος στὸ γραφεῖο του ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα περίμενε ἀνυπόμονα τὸ γυρισμὸ τοῦ γυιοῦ του.

Οὔτε ἡ λιποθυμία τῆς γυναίκας του, οὔτε τὸ μαρτύριο τῆς κόρης του τὸν εἶχε συγκινήσει, τοὔχε μαλακώσει τὴν καρδιά.

Ἂν ὁ γυιός του δὲν ἔβγαζε πέρα τὴν ἐντολὴ ποὺ τοῦδωσε, ἂν λιποψυχοῦσε, ἤταν ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ μόνος του ἕνα τέλος στὴν ὑπόθεσι αὐτή. Θεωροῦσε τὸ σπίτι του ντροπιασμένο, τ' ὄνομά του στιγματισμένο, τὴν οἰκογενειακή του τιμὴ κηλιδωμένη ἔπειτα ἀπ' τὴν κακοκεφαλιά, ἀπ' τὴν ἀμυαλιὰ αὐτῆς τῆς Ρόζας...

Περπατοῦσε πάνω-κάτω καὶ κυττοῦσε κάθε τόσο τὸ ρολόγι του. Ἀνυπομονοῦσε...

Στριφογύριζε πάνω στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα...

Ἔμοιαζε σὰν λιοντάρι ποὺ εἶχαν κλεισμένο στὸ κλουβὶ καὶ τὸ ἔρεθιζουν μὲ πυρακτωμένα σίδερα.

Δὲν εἶχε καλοσκεφθῆ ἀκόμα τί θὰ κανε μὲ τὴ Ρόζα. Περίμενε πρῶτα νὰ κανονιστῆ τὸ καθετὶ μὲ τὸ Γαλάζη. Ἂν ὁ ζωγράφος ἔπιανε, ἂν φερνόταν μ' ἀναίδεια, ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἀπ' τὸν κόσμο. Ἔπειτα θὰ κλείνε τὴν κόρη του, γιὰ μερικὰ χρόνια, σὲ κανένα μοναστῆρι, σὲ κομμὰ ἐρημικὴ ἔπαυλί του, ὥσπου θὰ τὴν πάντρευε μ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐκλογῆς του...

Ἐνῶ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, ἄκουσε ἔξαφνα τὰ ξεφωνητὰ τῆς Ρόζας...

Ἤταν ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ Ρόζα ζητοῦσε νὰ μάθῃ ἀπ' τὴ μητέρα της ἂν κινδυνεύῃ ὁ ἀγαπημένος της.

Τὰ ξεφωνητὰ της ἐξώργισαν τὸν Λαμπίρη. Μισάνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του κι' ἀφεντικράστηκε...

Ἡ φωνή, ἡ κλάψες τῆς κόρης του, τὸν ἐξερέθισαν.

Ἤξερε πὼς ἡ Ρόζα εἶνε στὸ σπίτι, πὼς τὴν ἔκρυψε κάπου ἡ μητέρα της, μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή της, δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὴν ἀντικρύσῃ...

Προχώρησε μερικὰ βήματα σιγανοπατῶντας. Ἔφτασε ὡς τὸ σάδρομο ποὺ βρίσκοταν ἡ σκάλα τῆς σοφίτας. Ἐκεῖ στάθηκε.

Ἤταν ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ Ρόζα ἔκλαγε καὶ δέρνοταν γιὰ κεῖνον, γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Μερικὰ λόγια της ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιά του. Καλύτερα νὰ μὴν τ' ἄκουγε.

Ἔφριξε, ἔγινε θηρίο ἀνήμερο !

Ἔσφιξε τὶς γροθιές του, ἔτριξε τὰ δόντια, θέλησε νὰ συγκρατηθῆ, μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον, ἀδύνατον.

Ἄ, ἔτσι λοιπόν, τολμοῦσε ν' ἀναφέρῃ ἀκόμα τ' ὄνομά του, τολμοῦσε νὰ μιλάῃ ἀκόμα γιὰ κεῖνον, τολμοῦσε νὰ σηκώνῃ κεφάλι αὐτή... αὐτή... ἡ ἄμυαλη, ἡ ντροπιασμένη, αὐτὴ ποὺ στιγμάτισε τ' ὄνομά του ;

Ἄφησε ἕνα οὐρλιαχτὸ καὶ σάλταρε φρενιασμένος ἀπ' τὸ θυμό του στὴ σκάλα.

Τὴν ἀνέβηκε μὲ τρία-τέσσερα πηδήματα...

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα μὲ τὸ πόδι του καὶ μπῆκε μέσα.

Στάθηκε στ' ἄνοιγμα τῆς πόρτας κ' ἔρριξε γύρω τὸ τρομερό, σπιθοβόλο βλέμμα του.

Ὅλοι πάγωσαν !...

(Ἀκολουθεῖ).